

Arrest

nr. 105 430 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 11 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 december 2012 diende verzoeker via zijn voogd een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 11 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Zij werd betekend op 8 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is

noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze recht geput worden.

Betrokkene kwam op 26/05/2010 naar België en diende op 27/05/2010 een asielaanvraag in. Op 12/08/2010 deed hij afstand van zijn asielaanvraag en er werd hem vervolgens dezelfde dag een bijlage 38, bevel tot terugbrenging, betekend. Op 22/08/2010 dient de voogd voor betrokkene bij bureau MINTEH een aanvraag in voor de afgifte van verblijfsdocumenten. Op 01/10/2010 werd hieraangaande een negatieve beslissing, bijlage 38, genomen. Op 01/04/2011 diende de voogd een nieuwe aanvraag in voor de afgifte van verblijfsdocumenten. Aangezien er bij deze aanvraag geen nieuwe objectieve elementen werden toegevoegd aan het dossier, werd besloten de beslissing bijlage 38 van 01/10/2010 te behouden.

Men wenst nu voor betrokkene beroep te doen op de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang van het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voogd diende op 19/12/2012 haar aanvraag in. Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een verhoor op 08/01/2013.

De voogd voegt bij zijn aanvraag en tijdens het gehoor de volgende documenten toe: een A-attest van de Middenschool Genk, rapport dagelijks werk van de Middenschool Genk, een brief van de Middenschool Genk waarin staat dat betrokkene een prijs van waardering heeft ontvangen, een attest van de Mongoolse ambassade waarin onder andere staat dat het onmogelijk is om een PP af te leveren zonder vingerafdrukken, een verslag van de box-leraar, een attest van een taalopleiding Nederlands, ontvangstbewijzen van betalingen aan de ambassade.

Vooreerst dient opgemerkt dat de verklaringen van betrokkene aangaande zijn vermeende problemen in zijn land van herkomst reeds onderzocht werden door onze dienst tijdens een vorige aanvraag en dat na grondige analyse van het dossier een beslissing werd genomen tot terugbrenging, bijlage 38. Ook nu weer berust het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten volledig op verklaringen en worden deze niet aannemelijk gemaakt door objectieve gegevens. Betrokkene verklaart dat zijn ouders overleden zijn en dat hij geen contact meer heeft met zijn oom en tante in zijn land van herkomst. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Betrokkene kan geen overlijdensattest voorleggen van zijn vader of moeder, noch is hij in staat te bewijzen dat er geen enkel contact meer is met zijn familie (oom en tante) in zijn land van herkomst. Het is echter toch aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). De simpele verklaring dat betrokkene over geen enkel contactgegeven in Mongolië meer beschikt voldoet hier niet. Er wordt in dit geval dus niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat de oom en tante van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien.

Bovendien vermeldt betrokkene ook deze keer weer expliciet tijdens zijn gehoor dat de redenen voor zijn komst en verder verblijf in België van economische aard zijn en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf in België aan betrokkene toe te kennen.

Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat betrokkene hier regelmatig naar school gaat, zijn studieresultaten en gedrag prima zijn en hij zeker kansen heeft op een goede integratie in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf en betekent geenszins dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 daarom noodzakelijk bestaat uit een machtiging tot verblijf in België. Alle bovengenoemde redenen en verklaringen verantwoordt op geen enkele manier het migratieproject naar België.

De duur van verblijf in België kan evenmin aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kon, via zijn voogd, kennis nemen van de genomen beslissingen in het verleden en koos er zelf voor hieraan geen uitvoering te geven. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput.

De documenten die de voogd toevoegt aan het dossier zijn niet van die aard dat zij deze negatieve beslissing kunnen ombuigen in de afgifte van verblijfsdocumenten. De documenten van de middenschool, de opleiding Nederlands en het verslag van de box-trainer, zijn allen bewijzen van integratie, maar geven hem, zoals hierboven reeds aangehaald, geen automatisch recht op verblijf. De attesten/betalingsbewijzen van de ambassade bewijst enkel dat er stappen werden ondernomen om zijn identiteit te bewijzen, hetgeen door onze dienst nooit betwist werd.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men dus niet stellen dat de duurzame oplossing zich niet noodzakelijk op het Belgische grondgebied dient te situeren. De bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van bovenvernoemde wet dienen in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden bij zijn familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer ."

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op.

Verwerende partij verwoordt deze als volgt:

"Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd.08.10.1981". Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
[...]

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel tot terugbrenging aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

"Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38. "

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoeker een schending op van "de meest elementaire mensenrechten ", doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is."

2.2. Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. De bestreden beslissing bevat immers meer overwegingen dat de overweging dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zij vormt

immers ook een antwoord op verzoekers verblijfsaanvraag op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet waarnaar de bestreden beslissing expliciet verwijst. Indien deze beslissing vernietigd wordt, krijgt verzoeker uitzicht op een nieuwe beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag, waarbij in geval van een positieve beslissing verzoeker conform artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet uitzicht krijgt op een verblijfsdocument met een geldigheidsduur van zes maanden. Hieraan ontleent verzoeker wel degelijk een belang.

De opgeworpen exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het "benaarstigingsbeginsel" en het proportionaliteitsbeginsel. Tevens werpt verzoeker de schending op van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en betoogt vervolgens:

"In acht genomen de door de voogd en de minderjarige aangevoerde argumenten, is de beslissing van de Staatssecretaris - bevel tot terugbrenging - bijlage 38 - niet redelijk, noch zorgvuldig en niet in overeenstemming met de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat de duurzame oplossing voor de minderjarige zich in België bevindt en niet in Mongolië.

De ouders van de minderjarige zijn overleden. De minderjarige heeft geen contact meer met zijn oom en tante.

Er is geen reden om te twijfelen aan de authenticiteit van deze verklaring.

Aldus dient deze verklaring haar bewijswaarde te behouden.

Er is geen enkele garantie dat een volwassene (familie van de minderjarige) of overheidsinstantie de zorg voor de minderjarige zal opnemen.

Het is zeer twijfelachtig of de Mongoolse overheidsinstanties dan wel NGO's de zorg voor de minderjarige kunnen opnemen. Het feit dat in Mongolië tal van straatkinderen zonder enige begeleiding dienen te overleven, wijst er op dat er geen gedegen opvang bestaat voor alleenstaande minderjarigen.

De Staatssecretaris heeft geen enkel onderzoek gedaan ter plaatse naar de opvangcapaciteit in Mongolië, zowel van de overheid als van de familie van de minderjarige.

De Staatssecretaris baseert haar beslissing op een veronderstelling, niet op concrete elementen.

Opgemerkt wordt dat het allerm minst zeker is dat de minderjarige überhaupt kan terugkeren naar Mongolië.

Verzoeker verwijst naar het attest van de Mongoolse ambassade dat het onmogelijk is een paspoort af te leveren. Zonder paspoort kan de minderjarige niet terugreizen naar Mongolië en verkeert de voogd dus in de absolute onmogelijkheid om gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging.

De motivering van de Staatssecretaris is dan ook niet redelijk, noch zorgvuldig en schendt de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De door verzoeker neergelegde schoolattesten, het verslag van zijn trainer bewijzen zijn integratie, doch geeft volgens de Staatssecretaris hem niet automatisch recht op verblijf.

De geslaagde integratie van verzoeker, zijn uitstekende schoolresultaten, het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, impliceert nochtans dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 noodzakelijkerwijs bestaat uit een machtiging tot verblijf in België.

Verzoekende partij wil inderdaad zijn studies in België verderzetten en voltooiën. Dit is een legitieme vraag en dit is in het belang van de minderjarige. In geval van het behalen van een diploma staat de verzoekende partij sterker op de arbeidsmarkt en geeft hij blijk van verworven competenties, zowel in geval van verblijf in België als in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

De duurzame oplossing bestaat er dan ook - in het belang van de minderjarige - in dat deze zijn of haar studies in België kan verderzetten.

In het bijzonder schendt de Staatssecretaris artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet aangezien er geen individueel onderzoek is gebeurd in het land van herkomst en geen beslissing op basis van het geheel van de elementen heeft plaatsgevonden in het dossier van verzoekende partij.

De bestreden beslissing is aldus niet naar behoren gemotiveerd, (schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

(...)

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, het benaerstigingsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De artikelen 61/14 tot 61/25 van de Wet van 15.15.1980 (Vreemdelingenwet)”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Er is de Raad geen “*benaarstigingsbeginsel*” bekend en verzoeker laat na in concreto te duiden op welke wijze dit beginsel zou worden geschonden door de bestreden beslissing. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.3. Verzoeker is van oordeel dat er geen reden is om te twifelen aan de authenticiteit van zijn verklaringen dat zijn ouders zijn overleden en dat hij geen contact meer heeft met zijn oom en zijn tante, maar hiermee kan hij geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing die stelt, “*Ook nu weer berust het verzoek voor de afgifte van verblijfsdocumenten volledig op verklaringen en worden deze niet aannemelijk gemaakt door objectieve gegevens. Betrokkene verklaart dat zijn ouders overleden zijn en dat hij geen contact meer heeft met zijn oom en tante in zijn land van herkomst. Er is geen enkel objectief element dat moet toelaten de beschikbare informatie te bevestigen. Betrokkene kan geen overlijdensattest voorleggen van zijn vader of moeder, noch is hij in staat te bewijzen dat er geen enkel contact meer is met zijn familie (oom en tante) in zijn land van herkomst. Het is echter toch aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. Artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). De simpele verklaring dat betrokkene over geen enkel contactgegeven in Mongolië meer beschikt voldoet hier niet. Er wordt in dit geval dus niet aangetoond dat deze opsporingen aantonen dat de oom en tante van betrokkene niet in staat zouden zijn om betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien.*”

3.4. Verzoeker verwijt de verwerende partij dat zij geen enkel onderzoek ter plaatse heeft gedaan naar de opvangcapaciteit in Mongolië, zowel van de overheid als van de familie van de minderjarige, maar te

dezen kan van verwerende partij niet worden verwacht dat zij allerlei onderzoeken gaat voeren in het land van herkomst, daar waar conform het gestelde in artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te worden verleend aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en verzoeker zich blijkens de bestreden beslissing blijft beperken tot loutere verklaringen inzake zijn familiale toestand in het land van herkomst en geen enkel concreet element dienaangaande heeft overgemaakt aan de verwerende partij, wat verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift.

3.5. Verzoeker is voorts van oordeel dat er geen enkele garantie is dat een volwassene, overheidsinstantie of NGO de zorg voor hem zal opnemen bij zijn terugkeer en wijst op het bestaan van het fenomeen van straatkinderen in Mongolië, maar hij gaat eraan voorbij dat verwerende partij oog heeft voor de praktische organisatie van zijn terugkeer en in fine van de bestreden beslissing erop wijst dat de termijn van het bevel tot terugbrenging kan verlengd worden voor de termijn die noodzakelijk is voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer. Dit alles is erop gericht te verhinderen dat verzoeker als minderjarige terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige omkadering. Het is er tevens op gericht oog te hebben voor de praktische problemen die gepaard gaan met de organisatie van de vrijwillige terugkeer zoals het afleveren van een paspoort.

3.6. Verzoeker is voorts van oordeel dat zijn geslaagde integratie in België erop wijst dat de duurzame oplossing voor hem gelegen is in België en hij ontvouwt allerlei toekomstplannen in België, maar hiermee kan hij geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Bovendien vermeldt betrokkene ook deze keer weer expliciet tijdens zijn gehoor dat de redenen voor zijn komst en verder verblijf in België van economische aard zijn en dit met het oog op betere toekomstperspectieven. Dit motief is vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en laat derhalve niet toe een tijdelijk verblijf in België aan betrokkene toe te kennen. Hiervoor dienen immers de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Dat betrokkene hier regelmatig naar school gaat, zijn studieresultaten en gedrag prima zijn en hij zeker kansen heeft op een goede integratie in België, geeft hem niet automatisch recht op verblijf en betekent geenszins dat de duurzame oplossing conform artikel 61/14 van de wet van 15/12/1980 daarom noodzakelijk bestaat uit een machtiging tot verblijf in België. Alle bovengenoemde redenen en verklaringen verantwoorden op geen enkele manier het migratieproject naar België.”* Verzoeker gaat met zijn betoog inzake zijn integratie in België en zijn studieobjectieven totaal voorbij aan het opzet van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet die zoals de bestreden beslissing terecht stelt *“in de eerste plaats bescherming [dienen] te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst.”*

3.7. Met het algemeen inleidend betoog dat de bestreden beslissing niet getuigt van nauwgezetheid, dat ze onzorgvuldig en onredelijk is en dat geen rekening wordt gehouden met de argumenten van de voogd in de aanvraag van 19 december 2012 zonder te expliciteren met welke argumenten er geen rekening gehouden werd en met algemeen afsluitend theoretisch betoog inzake de aangevoerde geschonden beginselen van behoorlijk bestuur, de weergave van de artikelen 61/14 tot en met 61/25 van de Vreemdelingenwet en de algemene melding dat deze bepalingen geschonden werden, wordt geen schending ervan aangetoond.

Dienvolgens is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA